sig i Sommerens Løb. Han havde under Opholdet paa Kærsholm ladet Haar og Skæg vokse, og med lidt god Vilje kunde man baade i hans Klædedragt og i hans Maade at udtrykke sig paa spore en begyndende Bestræbelse for at tage en vis, evangelisk Folkelighed til Mønster for sin Optræden.

Da han endelig rejste sig og gik, fulgte Obersten ham med Blikket henne fra sin Stol, indtil Døren lukkedes bag ham; saa faldt han hen i Tanker. Stakkels Fyr! tænkte han. Ogsaa han gik sandsynligvis nu sin Undergang imøde! Og han havde dog saa rige Evner, ja var vel egenlig et Geni! ... Og Oberstens Tanker gled videre og standsede tilsidst ved Søstersønnen, der netop i de samme Dage havde gjort et nyt Kup. For at sikre sig Støtte fra hans Blad havde man valgt Dyhring ind i Bestyrelsen for et af Landets største Aktieselskaber, hvad der aarlig vilde kaste nogle Tusinde Kroner af sig uden en Fingers Arbejde. Snart sad han efter al Sandsynlighed ogsaa i Rigsdagen. Den Knægts Held var nærved at faa ham til at tvivle om et retfærdigt Forsyn. Uden Begavelse, uden Handlekraft, uden Tro, uden Fædrelandsfølelse skred han ustandselig frem i Magt, Betydning og Anseelse, mens — —.

Obersten følte det pludselig værke i det store Skudsaar i hans højre Side. Han fyldte nylig halvfjersindstyve Aar og havde i den Anledning